

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Lauantai 7.7.2018
Lähetysseurat klo 15.30
Pia Ketola

Arvoisa seuraväki täällä Liisan viheriöllä ja radion äärellä.

Olemme saaneet jälleen yhden vuoden lisää täyttä elämää, sitten viime Herättäjän kesäjuhlien. Mieleeni nousee Maija Paavilaisen herkkä piirroskuva ja teksti: "Meidät on luotu vahvistamaan toinen toistamme." Vahvistamaan, ei horjuttamaan eikä heikentämään. Lienet jo tänään vahvistanut monella tapaa lähellä oleviasi? Katsonut tai koskettanut vahvistavasti tai sanonut sanan, joka vahvisti. Lähetystyö on toisen vahvistamista. Vahvistamista elämään ihan alkutaipaleelta loppuun saakka. Vahvistamista kaikin keinoin. Se vaatii kenties omasta hyvästä luopumista, kohtuuden etsimistä, itsekkyydestä pois kasvamista, tekoja rauhan ja ilmaston, luonnon puolesta, elämän katsomista toisin kuin olen tottunut.

Istuimme ompelukoneen äärellä, oli taas tuskastuttavan kuuma ja tuuleton iltapäivä. Tuntui, että jo pelkkä hengittäminen sai hien valumaan. Ompelustyön keskeytti yllättävä lausahdus: "En koskaan mene naimisiin, koska en halua tulla lyödyksi".

Myöntelin ja olin hiljaa, kunnes ystäväni jatkoi: "Olen huomannut, ettei lyöminen kuulu avioliittoon, sinua ei lyödä. Ostan ompelukoneen, elätän ompelemalla itseni. En tarvitse miestä."

Arjestamme Tansaniassa oli jäänyt jälki ystäväni. Ilman suunnitelmia, strategioita. Tuosta keskustelusta on vuosia, en tiedä miten ystäväni voi, saiko hän ostettua ompelukoneen? Onko hän mennyt naimisiin, välttyikö hän lyönneiltä? Vai menikö elämä sittenkin vahvemman ehdoilla. Suomessa arkea kuvataan harmaaksi. Eteläisen pallonpuoliskon arkea kuvataan puolestaan väreillä, valolla. Miksi ihmeessä, tätä olen usein pohtinut... Eikö elämä täälläkin ole yhtä värien loistoa? Arki on arkea, elät sitten missä tahansa.

Lähetystyö on värejä, täyttä elämää ihan missä vaan. Lähetystyö voi muuttaa yhden ihmisen koko elämän. Ompelukone, koulupuku, possu, puuntaimet, lääkkeet, kaivo, wc, turvallinen paikka asua, rauha, elämä ilman pelkoa voivat muuttaa yhden ihmisen koko elämän. Samalla avata myös koko yhteisön silmiä. Miten suomalainen havahtuu näkemään? Miten suomalainen yhteisö havahtuu? Jonkun täytyy tulla iholle, liki ja olla tosissaan. Jonkun täytyy kertoa elämänsä tarina kasvotusten. Oma yksi tärkeimpiä työvälineitäni on tänä päivänä nepalilaiset narusta tehdyt kengät. Olemme ripareilla, leiripäivissä, kouluissa pohtineet: elämässä vaikeinta on kävellä päivän matka toisen ihmisen kengissä.

Voimme vain aavistella, mitä oppisimme ja oivaltaisimme tuon päivän aikana. Miten elämämme muuttuisikaan, miten maailmamme lajentuisikaan. Rippikoululaisten kanssa ajatus pysähtyi jo siihen, että oliko Jeesuksella kenkiä? Elikö Jeesus niin epäitsekästä elämää, ettei hän edes kenkiä hankkinut? Ei ainakaan jokaisessa kuvassa, jotka Jeesuksesta löysimme. Apostolien teoissa Johanneksen mukaan hänen jälkeensä tulee toinen, jonka kenkiäkään Johannes ei kelpaa riisumaan. Oli hänellä aikanaan

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

kenkiä tai ei, Hän, Jeesus eli liki ja lähellä, hän elää yhä liki ja lähellämme. Hän tulee meitä lähelle toisessa ihmisessä, joilla ei ehkä ole muita kenkiä kuin varvassandaalit. Riittääkö empatiakykymme elämään toisen ihmisten kengissä yhden päivän? Riittääkö akkuni pidemmälle kuin kivaan Instagram-kuvaan? Riittääkö? Vastuu lähetyksestä annettiin meille jokaiselle. Ei vain sanoin, vaan iholle ja lähelle tulemalla. Joka päiväistä peilaamista vaatii se, ovatko tapamme vahvistaa toista oikeita, onko kumppanuus todella vahvistavaa. Pimeässä illassa istuimme aggregaatin hyristessä seuroissa. Ihmisten ihonväri katosi pimeässä. Hyvä niin. Veisuu ja sanat vahvistivat pölyisen päivän jälleen. Takana oli jälleen työpäivä, jolloin olin itse saanut enemmän kuin olin antanut. Osat taisivat vaihtua. Elämä on hauras. Hetkessä kaikki voi olla toisin. Lyönti, onnettomuus. Ketä silloin ikävöimme? Ihmistä ja Jumalaa. Jumalan ikävä on meille annettu syntymästä saakka. Annettu, että etsisimme pysyvää ja kestävää. Jumala pysyy ja odottaa, että tajuamme ikävöintimme kohteen.

Elämän hauraus kirkastaa ikäväämme. Ikävämme, kaipuamme kanssa jaksamme, kun löydämme ihmisiä, joiden kanssa sitä jakaa. Vahvistumme ikävän jakamisesta.

Lähetin elämässä etäisyys kirkastaa monia asioita. Etäisyys on fyysistä ikävää, etäisyys siitä huolimatta lähentää. Etäisyys pakottaa luottamaan Jumalaan arjessa, jossa mikään ei ole ennakoitavissa. Ikävä on yksi lähetin arjen vahva tunne, ikävä sinne josta lähti, ikävä sinne minne matkaa, kai se on sitä kahden maan kansalaisuutta. Kahden maan kansalainen oli tunnuslaulu Lähetysjuhilla Lahdessa, kun itse sain olla lähtijän paikalla. Lähetille tuo suurta voimaa tietoisuus siitä, että on esirukoilijoita. Vaikka muuta yhteyttä ei välttämättä ole. Rukous on meidän lähettäjiä tehtävä, tänäänkin. Kiitos, että nimeltä muistat lähettiä, kohdetta esirukouksessa säännöllisesti tai satunnaisesti.

Miten Sinä jaksat ikävääsi? Miten jaksat kaipuusi kanssa? Juhlien teema puhuttelee meitä. Ihmisen suru ja ikävä pitää usein sisällään surua menetyksestä. "Surun vuosi on elämän mittainen", Hilikka Olkinuora kirjoittaa. Raskaasti lohduttava lause. Surun voima on suuri. Suru on ihan tässä, sen löytää ikävöiden missä hetkessä tahansa. Hyvä seuraväki, jalkojemme alla on jälleen vihreää, toivon väri alla ja ympärillämme. Miten sinä muistat? Mihin olen sitoutunut tänään lähettisi puolesta? Tämän päivän kokoinen tehtävä riittää tänään. Ei sen enempää vaadita. Vahvistusta tarvitsemme toivon, lähetyskäskyn todeksi elämiseen. Vahvistuksesi saamme itse Jumalan lupauksen: "Minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti."